

padě neshledala splněným. K úsudku tomu dospěla komise na základě volného ocenění výsledků řízení správního, přihlížejíc patrně zejména k nesporným příjmům manžela stěžovatelčina a k tomu, že výdělek povolaného syna plynul sice do společné domácnosti rodičů, že však nesporně sloužil také ke krytí nákladů na jeho vlastní výživu.

Zodpovězení otázky odvislosti a chrození výživy náleží ke skutkovému základu naříkaného rozhodnutí, jehož přezkoumání nejvyšším správním soudem státi se může nikoli po stránce věcné, nýbrž toliko s hlediska § 6, odst. 2 zák. o správním soudu.

Ježto pak stěžovatelka nevytýkala vůbec vad po rozumu tohoto zákonného ustanovení a nejvyšší správní soud také jinak jich v naříkaném rozhodnutí neshledal, musila stížnost jako bezdůvodná býti zamítnuta.

Č. 16.

Vyživovací příspěvek: I. Dostává-li oprávněný pro sebe zákonný vyživovací příspěvek, nemůže se domáhati jeho zvýšení jen proto, že příspěvek ten nestačí, aby kryl také potřeby třetí osoby, o niž se oprávněný uvolil pečovati, která však sama nároku na příspěvek povolaném nemá. — II. Otec není ze zákona povolán, aby před nejvyšším správním soudem zastupoval nemanželské dítě své dcery.

(Nález ze dne 22. ledna 1919 č. 185/18.)

Věc: Valentin Mřihlad ve Valašském Meziříčí (adv. Dr. Salomon Heller z Val. Meziříčí) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Když Bedřich Mřihlad, malířský pomocník ve Vítkovicích, povolán byl ke službě vojenské, byl jeho otci Valentinu Mřihladovi ve Val. Meziříčí přiznán vyživovací příspěvek, jenž postupně zvýšen na 1 K 60 hal. denně. Dne 21. srpna 1917 přihlásil Valentin Mřihlad nárok na vyživovací příspěvek také pro Josefa Mřihlada, nemanželského syna své dcery, narozeného r. 1908. V četnické zprávě, jež ve věci byla vyžádána, uvádí se, že povolaný podporoval prý své rodiče 20 K měsíčně. Manželka povolaného, byvši četnictvem vyslechnuta, udala, že muž její, jak jí známo, otce svého penězi podporoval; jaká byla ta podpora, nevěděla. Hochu Josefa Mřihlada nezná. Okresní vyživovací komise ve Val. Meziříčí zamítla po té přihlášku výměrem ze dne 2. září 1917 č. 19.366. — Podáním z 18. dubna 1918 žádal Valentin Mřihlad znovu, uváděje, že nemanželský syn jeho slabomyslné dcery od narození žije v jeho domácnosti a že veškerá podpora povolaným poskytovaná vztahovala se také na ono dítě. Okresní vyživovací komise bez nového šetření rozhodnutím z 30. dubna 1918 č. 19.366 žádost zamítla, poněvadž Josef Mřihlad jako synovec povolaného nemá alimentárního nároku a jinak výživa jeho ani z části nezávisela na příjmu, plynoucím z práce povolaného.

Odvolání podané z tohoto rozhodnutí zemská vyživovací komise zamítla naříkaným rozhodnutím, opírajíc se o tyto důvody:

Ze spisů je patrné, že povolaný nebydlil se svým otcem ve společné domácnosti a že ho podporoval asi 20 K měsíčně. Vyživovací příspěvek otci přiznaný přesahuje míru zákonem předepsanou, poněvadž skutečná

podpora byla jen 20 K měsíčně. Nemanželský syn sestry povolaneého nemá alimentačního nároku vůči svému strýci, rovněž nemá nároku na plný vyživovací příspěvek, poněvadž jednak nebydlil s ním ve společné domácnosti, jednak podpora byla nedostatečná, že sotva stačila k výživě otcově.

Ve stížnosti k správnímu soudu se uvádí, že povoláný vzal na sebe povinnost o svého synovce se starati, poněvadž jeho nemanželský otec mu alimentaci neposkytuje a poskytovat nemůže, matka pak je nezpůsobilá i jen sebe, tím více své dítě vyživovati, rovněž i stěžovatel, a před nastoupením služby vojenské skutečně také o něj pečoval. Stěžovateli nebyla poskytnuta příležitost, aby to prokázal. Řízení jest proto vadné a stěžovatel žádá, aby rozhodnutí naříkané jako nezákonné bylo zrušeno.

Nejvyšší správní soud nepřihlížeje ani k tomu, že není prokázána oprávněnost stěžovatelova, jenž ze zákona není povolán zastupovati nemanželské dítě své dcery, aby podával jeho jménem stížnost k správnímu soudu, uznal stížnost tuto neodůvodněnou. Zemská vyživovací komise pokládala, jak z naříkaného rozhodnutí vysvitá, za prokázáno, že povoláný poskytoval stěžovateli měsíční podporu asi 20 K a zamítla nárok na vyživovací příspěvek pro nemanželské dítě dcery stěžovatelovy, dovozujíc mezi jiným, že zmíněná podpora ani k výživě stěžovatele samého nestačila a že stěžovateli dostává se vyživovacích příspěvků, převyšujících onu podporu. Toto rozhodnutí není v rozporu se spisy, aniž odporuje zákonu. Konaná šetření nijak nenasvědčují a také stěžovatel v průběhu řízení správního netvrdil, že podpora jemu povoláným poskytovaná byla větší nebo že povoláný nemanželskému synu své sestry dával podporu zvláštní.

Tvrzení pak stěžovatelovo, že podpora, již jemu povoláný poskytoval, vztahovala se také na ono dítě v domácnosti jeho žijící, nelze uznati za závažné již z důvodu v naříkaném rozhodnutí uvedeného, že totiž úbytek podpory, již stěžovatel od povolaneého dostával, vyvážen jest vyživovacími příspěvky jemu plynoucími, jež dokonce onu podporu převyšují. Z toho, co uvedeno, vyplývá však, že nemanželský syn dcery stěžovatelovy ani nebyl závislý na povoláném svou výživou, aniž byla výživa jeho ohrožena tím, že povoláný nastoupil službu vojenskou. Nejsou tudíž dány podmínky, za kterých zákonný nárok na vyživovací příspěvek vzniká.

Vytýká-li se v stížnosti, že stěžovateli nebyla poskytnuta v řízení příležitost svá tvrzení prokázati, nemohl nejvyšší správní soud k této výtce přihlídnouti, ježto stěžovatel v řízení správním nijakých důkazů nenabízel a také nelze se zřetelem k okolnostem shora vyličeným domysliti se, v jakém směru by provedení nějakých důkazů mohlo býti pro posouzení projednávaného případu rozhodným. Stížnost bylo tudíž zamítnouti.

Č. 17.

Vyživovací příspěvek: I. Pro otázku velikosti přiznaného vyživovacího příspěvku není rozhodno, zda povoláný jest dle ob. zák. obč. povinen poskytovat osobě oprávněné (své matce) výživné. — **II.** Právní nárok na zvýšení vyživovacího příspěvku nelze vyvozovati z okolností, že by byl povoláný dosáhl po odchodu ke službě vojenské značnějšího